

KOHTI KÖPISTÄ*Osa II*

Koska jobin saaminen oli kiven takana, alkoi päässäni kypsyä ajatus lähtemisestä Skandinaviaan. Esitin suunnitelmani Tapsalle. Hänkin oli ajatellut siirtymistä pois Marseillesta. Minä menin vaivaamaan taas ystävääni, Suomen konsulia. Pyysin kotimatkaa. Se oli helpompi saada kuin matka johonkin toiseen vieraaseen paikkaan. Siihen aikaan luultiin, että konsulikyyti oli ilmainen, mutta ainakin minä olen maksanut joka pennin takaisin. Tapsa sai legioonalta matkalipun Le Havreen ja minä konsulilta lipun Helsinkiin ja hiukan matkarahaa. Eräänä iltana sitten nousimme junaan ja lähdimme kohti Pariisia.

Seuraavana aamuna olimme Pariisissa. Minun täytyi siellä siirtyä eteläiseltä rautatieasemalta pohjoiselle, josta Scandinavian Express lähti illalla. Tapsan jatkoyhteys oli joltakin muulta asemalta. Vietimme sen päivän yhdessä muistellen yhteisiä kokemuksiamme Marseillesta. Kerroin myös kaverilleni etten aikonut jatkaa Helsinkiin asti, vaan hypätä pois Köpiksessä. Tuli ilta. Tapsa saattoi minut junalle. Heitimme hyvästit. Minä hyppäsin junaan ja matka jatkui, suuntana Kööpenhamina.

Matkalla Pariisista Kööpenhaminaan tutustuin erääseen suomalaiseen merimieheen, joka oli maksanut ulos jostakin svenskistä. Hän oli tulossa Amsterdamista ja matkalla Tukholmaan, mutta hänellä oli lippu vain Kööpenhaminaan. Minä kerroin, että minulla on lippu Helsinkiin, mutta en aio sitä käyttää, vaan jään Köpiksessä pois. Samalla ehdotin, että hän voisi edullisesti ostaa tuon lipun ja matkustaa sen kanssa Tukholmaan. Kaveri innostui ehdotuksestani ja näin lippu vaihto omistajaa.

TULO KÖPIKSEEN JA UUSIA KAVEREITA

Tulimme Köpikseen joskus illan suussa. Minä jäin pois ja kaveri jatkoi matkaa. Tunsin Kööpenhaminaa jonkin verran, sillä olin käynyt siellä useampia kertoja. Suunnistin alkajaisiksi Frihavniin, jossa siihen aikaan useat suomalaislaivat kävivät bunkraamassa. Silläkin kertaa siellä oli joku Finnlinesin laiva ja minä suunnistin sinne. Astuin laivaan katsomaan, olisiko siellä ketään seilauskavereita. Ei ollut, mutta messissä oli porukkaa kaljoittelemassa ja kun kerroin lyhyesti tarinani, minut otettiin ystävällisesti vastaan. Se ei suinkaan ollut itsestäänselvyys, sillä oli laivoja joihin pummilla ei ollut mitään asiaa. Tuossa laivassa sain syödäkseni, juodakseni ja laivan lähtiessä joskus puolen yön jälkeen, sain taskuni täyteen olutpulloja.

Seuraavan yön hortoilin jossakin Nyhamnin kulmilla. Sanonta kuuluu, että nuorelle miehelle riittää, kun se on vartin yössä polvillaan. Niin minullekin. Seuraava päivä kului kuljeskellessa. Oli

UUSIA KAVEREITA

toukokuun alku ja aurinko lämmitteli jo kummasti. Sinä iltana menin Suomen Merimieskirkkoon ja siellä minua kohtasi tosi hyvä tuuri. Tapasin Sepon, joka ei ollut merimies, vaan hänellä oli vakituinen satamatyö Islandsbryggellä ja asunto Christianshavnissa. Juteltuamme jonkin aikaa Seppo pyysi minua tulemaan asuntoonsa, sillä hänellä oli tilaa tarpeeksi kahdellekin ja hän lupasi, että voin asua siellä siihen asti kunnes saan jobin.

Sepon asunto oli kaksio, mutta käytössä oli huone ja keittiö. Yksi huoneista oli lukittu. Osakkeen omisti eräs puolalainen, joka oli asunut Tanskassa jo pitemmän aikaa ja oli saanut kansalaisuuden. Hänen entinen tyttöystävänsä oli aiemmin asunut tässä huoneistossa, mutta oli joutunut raa`an murhan kohteeksi. Keittiön lattiassa, joka oli maalaamatonta puuta, oli vielä iso lammikko kuivunutta verta.. Muutenkin huoneistolla oli parhaimmat päivät jo takana, mutta se ei haitannut. Pääasia, että oli katto pään päällä ja sänky, jossa olin viimeksi nukkunut Marseillessa munkkien yömajassa.

Seppo osoittautui reiluksi kaveriksi. Sain oman avaimen sekä luvan tulla ja mennä aivan oman aikatauluni mukaan. Kuka tänä päivänä suostuisi antamaan tuntemattomalle, rahattomalle henkilölle kotinsa avaimet, en minä ainakaan. Mutta ei tässä kaikki, viikon perästä tutustuessamme Merimieskirkossa maissa olevaan merimieheen, Seppo otti hänetkin huoneistoonsa. Uutta kaveria kutsuttiin Longaksi. Hän oli yksi niistä lukemattomista Longista, joita minäkin olen elämäni aikana tuntenut. Seppo kävi töissä ja me yritettiin Longan kanssa touhuta jotakin hyödyllistä. Kämpä torpattiin kunnolla ja muutenkin yritimme järjestää niin, että Sepon ei tarvinnut ottaa osaa ruuanlaittoon, eikä siivous- ja tiskaustöihin.

SATAMATÖISSÄ

Saimme eräältä suomalaiselta kuulla, että Köpis oli myös huono jobin suhteen. Sama kaveri myös kertoi, että Frihavnissa oli mahdollisuus päästä satamatöihin. Eräänä aamuna lähdimme Longan kanssa rantaan ja pääsimme töihin. Työt olivat tilapäisiä ja palkan sai joka ilta. Vaikka joutui ylitöihin, sama juttu, töiden päätyttyä rahat tuli kouraan. Olihan se vaihteeksi kiva omistaa itse tienattua rahaa. Pystyimme osallistumaan ruuan hankkimiseen, eikä Sepon tarvinnut käyttää kaikkia rahojaan meidän elättämiseen. Työmatka Christianshavnista Frihavniin oli tosi pitkä, mutta kun

Seppo, minä ja Resu Nyhamnissa

TYÖHYRYLLE

oli tullut praktiikkaa tuosta kävelemisestä, se ei sanottavammin haitannut. Eräänä päivänä huomasin ratikan kyljestä, että äitienpäivä oli tulossa. Kävin ostamassa äitienpäiväkortin ja lähetin sen äidilleni. Tämä oli minun puoleltani ensimmäinen yhteydenotoni kotiinpäin ahteriin jäämiseni jälkeen. Me siis kävimme ahkerasti töissä ja toimeentulo oli aivan tyydyttävä. Viikon loppuna saatettiin vähän irrotella, mutta kun oli rahaa, oli olokin turvallista. Sain säästettyä sen verran, että pystyin ostamaan lipun Osloon, jossa tiesin jobeja olevan.

RESU-JYVÄSKYLÄ

Olimme eräänä iltana Longan kanssa Merimieskirkon lukusalissa suomalaisia lehtiä lukemassa, kun sisään astui mies, joka oli viisissäkymmenissä. Hän alkoi heittää tarinaa ja huomasimme heti, että mies oli tosi paljon nähnyt maailmaa. Mies kertoi olevansa pienessä normannissa poosuna ja että hänet tunnetaan Suomessa nimellä "Resu- Jyväskylä". Hän sanoi seilanneensa vain ulkona ja olleensa maissa lukemattomia kertoja eri maissa, mutta ei kertaakaan Köpiksessä. Olin kuullut tästä "herrasta" monia tarinoita, mutta oli tosi upeaa tavata hänet henkilökohtaisesti. Resu ehdotti, että lähdetään johonkin kapakkaan istumaan ja jatkamaan jutustelua. Siispä menimme kapakkaan. Resulla tuntui olevan rahaa, eikä hän pihistellyt. Joskus yöllä siirryimme hänen laivalleen jatkamaan.

Aamulla heräsin laivan hytistä, kun joku norjalainen tiedusteli, että missä "Finland" on. Ymmärsin, että hän tarkoitti Resua. Hytissä ei kuitenkaan ollut itseni lisäksi ketään. Vastasin, että en tiedä mihin on kaveri häipynyt. Tähän norjalainen totesi, että mikäs ukko sinä olet ja antaa heittää täältä. Eihän siinä mikään auttanut, ulos vaan. Lähdin hakemaan Resua ja Longaa, mutta Köpiksen kokoisessa kaupungissa se on vaikea, ellei suorastaan mahdoton tehtävä. Iltapäivällä olin jo kaiken toivoni menettäneenä kävelemässä Nyhavnilla, kun törmäsin herroihin. Molemmat umpikännissä. He olivat yöllä lähteneet kahdestaan, kun eivät saaneet minua hereille. Aamuyöstä he olivat majoittuneet johonkin motelliin ja myöhemmin herättyään lähteneet jatkamaan ryyppykierrostaan. Liityin heidän seuraansa ja homma jatkui. Illalla Resun laiva lähti ja mies jäi ahteriin. Saimme uuden kämppäkaverin, sillä Seppo suostui ottamaan myös hänet huoneistoonsa asumaan. Kävin myymässä aiemmin ostaneeni Osloon lipun takaisin, sillä Resunkin rahat alkoivat loppua. Vaikka ilonpito jatkui, Seppo kuitenkin hoiti omat velvollisuutensa. Joskus yöt venyivät kovinkin pitkiksi, mutta hän lähti joka aamu Islandbryggelle töihin.

UUSI JOBI JA MATKA OSLOON

Kaikki kuitenkin loppuu aikanaan. Niin loppuivat meiltäkin, ensin rahat ja sitten juhlat. Fyysisen krapulan jälkeen tuli ns. "morkkis". Eräänä päivänä päätin lähteä kiertelemään hiukan satamaan.

HOUSUT TULI TAKAISIN

Siellä makasi eräs pieni norjalainen laiva. Menin kipparin puheille ja kerroin omasta tilanteestani. Kysyin häneltä olisiko mahdollista päästä ”työhyryllä” Osloon, johon laiva oli matkalla. Ei hän minua tyrmännytkään. Käski tulla seuraavana aamuna katsomaan, mitä voitaisiin tehdä.

Niinpä palasin seuraavana päivänä hänen luokseen. Kippari kertoi olleensa edellisenä päivänä Norjan konsulaatissa ja kuvaillut minun vierailuani hänen luonaan. Konsuli oli kertonut, että kyllä heillä jobeja on. Hänellä on yhteydet kaikkiin Norjan merityönvälityksiin ja käske sen finnen vaan tulla tänne. Lähdin siltä seisomalta konsulaattiin ja sain jobin!

Laivan nimi oli ”Clio” ja se makasi Oslossa. Koska lääkäritodistukseni oli vanhentunut, minun piti ensiksi käydä se uusimassa. Seuraavaksi kirjoitimme ”hyrekontrahdin”. Olin siis pitkästä aikaa taas ”myynyt nahkani” ja minulla oli oman alani työpaikka. Sain konsulilta junalipun Osloon ja matkaohjeet.

Saavuttuani kämpille, kerroin pojille minua kohdanneesta tuurista. Kaikki olivat tietysti mielissään ja sitä päätettiin hiukan juhlistaa. Ilta kului mukavasti vanhoja muistellessa. Kiittelin Seppoa, jonka hyvän tahdon ansiosta minulla oli ollut katto pään päällä ja vuode, jossa voi nukkua. Jossakin vaiheessa Longa sanoi lähtevänsä Nyhavnissa käymään ja pyysi saada lainata minun puvun housujani, jotka hän lupasi palauttaa ennen junan lähtöä. No mitäs siinä. Noissa piireissä pyrittiin kaveria aina auttamaan, kukin kykyjensä mukaan. Longa sai housut sellaisilla evästyksillä, että muistaisi junan lähdön. Me jatkoimme juhlia asunnollamme.

Lopulta koitti lähdön hetki, mutta Longaa ei kuulunut. Ajattelin, että ehkä hän tulee suoraan asemalle. Jätin jäähyväiset kavereille ja lähdin rautatieasemalle. Juna lähti, mutta Longaa ja housuja ei kuulunut.

Matkustin parin tanskalaisen kanssa, jotka olivat matkalla samaan laivaan. Saavuimme Osloon seuraavana aamuna ja otimme taksin laivalle. ”Clio” osoittautui kohtalaisen vanhaksi alukseksi, joka lastasi kappaletavaraa Etelä-Amerikkaan. Siitä tuli työpaikkani ja kotini seuraavaksi puoleksitoista vuodeksi. Oli ihmeen hyvä olla jälleen vakituksessa työpaikassa. Hetken mielijohteesta alkanut seikkailu oli saanut onnellisen lopun. Sen aikaisista kavereistani olen jälkeinpäin tavannut ainoastaan Tapsan Rotterdamissa noin puoli vuotta eroamisemme jälkeen.

Lastatessamme Oslon jälkeen Göteborgissa, sain paketin. Paketissa olivat housuni ja viesti: ”Sorry, että housut seilasivat ahteriin. Käytin ne pesulassa ja tässä ne nyt saapuvat. Hyvää jatkoa. T: Longa”

Muisteluterveisin
Kulkuri- Skönömänni